Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

9. juni 2022*

»Præjudiciel forelæggelse – toldunion – EF-toldkodeksen – forordning (EØF) nr. 2913/92 – artikel 29 – fastsættelse af toldværdien – transaktionsværdi – artikel 29, stk. 1, litra d) – begrebet »indbyrdes afhængige personer« – artikel 31 – hensyntagen til oplysninger fra en national database med henblik på fastsættelse af toldværdien – forordning (EØF) nr. 2454/93 – artikel 143, stk. 1, litra b), e) og f) – situationer, hvor personer anses for at være indbyrdes afhængige – artikel 181a – grund til at betvivle sandheden af den angivne pris«

I sag C-599/20,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litauens øverste forvaltningsdomstol) ved afgørelse af 3. november 2020, indgået til Domstolen den 13. november 2020, i sagen

»Baltic Master« UAB

mod

Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos,

procesdeltager:

Vilniaus teritorinė muitinė,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, A. Prechal, og dommerne J. Passer, F. Biltgen, N. Wahl (refererende dommer) og M.L. Arastey Sahún,

generaladvokat: N. Emiliou,

justitssekretær: ekspeditionssekretær M. Ferreira,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 17. november 2021,

* Processprog: litauisk.

efter at der er afgivet indlæg af:

– »Baltic Master« UAB ved advokatė D. Aukštuolytė,

– den litauiske regering ved K. Dieninis, S. Grigonis og V. Kazlauskaitė-Švenčionienė, som befuldmægtigede,

– den tjekkiske regering ved O. Serdula, M. Smolek og J. Vláčil, som befuldmægtigede,

– den estiske regering ved N. Grünberg, som befuldmægtiget,

– den spanske regering ved J. Rodríguez de la Rúa Puig, som befuldmægtiget,

– den franske regering ved G. Bain, A.-L. Desjonquères, D. Dubois og C. Mosser, som befuldmægtigede,

– den nederlandske regering ved M.K. Bulterman og A. Hanje, som befuldmægtigede,

– Europa-Kommissionen ved F. Clotuche-Duvieusart og J. Jokubauskaitė, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 20. januar 2022,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 29, stk. 1, litra d), og artikel 31, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT 1992, L 302, s. 1), som ændret ved Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EF) nr. 82/97 af 19. december 1996 (EFT 1997, L 17, s. 1) (herefter »EF-toldkodeksen«), samt artikel 143, stk. 1, litra b), e) og f), i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 2913/92 (EFT 1993, L 253, s. 1), som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 46/1999 af 8. januar 1999 (EFT 1999, L 10, s. 1) (herefter »gennemførelsesforordningen«).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem »Baltic Master« UAB og Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toldafdelingen under Republikken Litauens finansministerium) vedrørende fastsættelse af toldværdien af visse indførte varer.

Retsforskrifter

EF-toldkodeksen

3 EF-toldkodeksens artikel 29, stk. 1 og 2, bestemmer:

»1. Toldværdien af indførte varer er transaktionsværdien, dvs. den pris, som faktisk er betalt eller skal betales for varerne ved salg til udførsel til Fællesskabets toldområde, i givet fald justeret i henhold til artikel 32 og 33, når:

[…]

d) køberen og sælgeren ikke er indbyrdes afhængige, eller, hvis dette er tilfældet, når transaktionsværdien kan antages som værdigrundlag i henhold til stk. 2.

2. a) Ved afgørelsen af, om transaktionsværdien kan antages ved anvendelse af stk. 1, er det forhold, at køberen og sælgeren er indbyrdes afhængige, ikke i sig selv tilstrækkelig grund til at betragte transaktionsværdien som uantagelig. Om nødvendigt må de særlige omstændigheder ved salget undersøges, og transaktionsværdien godkendes, hvis dette afhængighedsforhold ikke har påvirket prisen. Hvor toldmyndighederne ud fra de oplysninger, der er meddelt af klarereren, eller som stammer fra andre kilder, har anledning til at formode, at afhængighedsforholdet har påvirket prisen, gøres klarereren opmærksom herpå, og der gives denne rimelig mulighed for at svare. Hvis klarereren fremsætter anmodning herom, gives toldmyndighedernes begrundelser skriftligt.

b) Ved salg mellem indbyrdes afhængige personer godkendes transaktionsværdien, og varerne værdiansættes i henhold til stk. 1, når klarereren kan påvise, at værdien ligger meget nær en af de i det følgende nævnte værdier på samme eller omtrent samme tidspunkt:
   i) transaktionsværdien ved salg mellem køber og sælger, som ikke i noget særligt tilfælde er indbyrdes afhængige, af tilsvarende eller lignende varer ved udførsel til Fællesskabet
   ii) toldværdien af tilsvarende eller lignende varer som fastsat efter artikel 30, stk. 2, litra c)
   iii) toldværdien af tilsvarende eller lignende varer som fastsat efter artikel 30, stk. 2, litra d).

   Ved anvendelse af ovennævnte kriterier tages der tilbørligt hensyn til forskelle, som beror på de forskellige handelsled, varemængder, de i artikel 32 nævnte elementer og omkostninger, som afholdes af sælgeren ved salg, hvor køberen og sælgeren ikke er indbyrdes afhængige, og som sælgeren ikke afholder ved salg, hvor køberen og sælgeren er indbyrdes afhængige.

c) De under litra b) anførte kriterier skal anvendes på klarerens initiativ og kun for at foretage en sammenligning. Alternative transaktionsværdier kan ikke fastsættes i henhold til litra b).«

4 Den nævnte kodeks' artikel 30 fastsætter:

»1. Når toldværdien ikke kan fastsættes i henhold til artikel 29, gennemgås stk. 2, litra a), litra b), litra c) og litra d) i nævnte rækkefølge, indtil der findes et litra, hvorefter toldværdien kan fastsættes, dog således at litra c) og litra d) på klarererens anmodning kan komme til anvendelse i omvendt rækkefølge; kun hvor toldværdien ikke kan fastsættes i henhold til et givet litra, kan bestemmelserne i det umiddelbart efterfølgende litra anvendes i den i dette stykke fastlagte rækkefølge.

2. Ved anvendelse af denne artikel fastsættes toldværdien ved anvendelse af:

a) transaktionsværdien af tilsvarende varer, som sælges til udførsel til Fællesskabet og udføres på samme eller næsten samme tidspunkt som de varer, der skal værdiansættes

b) transaktionsværdien af lignende varer, som sælges til udførsel til Fællesskabet og udføres på samme eller næsten samme tidspunkt som de varer, der skal værdiansættes

c) en værdi baseret på enhedsprisen ved salg i Fællesskabet af den største samlede mængde af de indførte varer eller tilsvarende eller lignende indførte varer til personer, der ikke er afhængige af sælgerne

d) en beregnet værdi, der udgør summen af:

– prisen for eller værdien af materialer og fabrikation eller andre arbejdsprocesser ved fremstilling af de indførte varer

– et beløb for avancer og generalomkostninger svarende til, hvad der almindeligvis indgår i salg af varer af samme art eller beskaffenhed som de varer, der skal værdiansættes, og som fremstilles af producenter i udførselslandet til udførsel til Fællesskabet

– prisen for eller værdien af de i artikel 32, stk. 1, litra e), omhandlede elementer.

3. Yderligere betingelser og gennemførelsesbestemmelser til stk. 2 fastsættes efter udvalgsproceduren.«

5 Kodeksens artikel 31 har følgende ordlyd:

»1. Hvis toldværdien af varerne ikke kan fastsættes i henhold til artikel 29 eller 30, fastsættes den på grundlag af de foreliggende data i Fællesskabet og ifølge rimelige fremgangsmåder, der er forenelige med grundprincipperne og de almindelige bestemmelser:

– i aftalen om anvendelse af artikel VII i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel fra 1994

– i artikel VII i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel fra 1994

og bestemmelserne i dette kapitel.

2. Ved anvendelse af stk. 1 kan toldværdien ikke fastsættes på grundlag af:

a) salgsprisen i Fællesskabet for varer, der er fremstillet i Fællesskabet

b) et system, hvorefter den højeste af to mulige værdier anvendes ved toldværdiansættelsen

c) vareprisen på udførselslandets hjemmemarked

d) andre produktionsomkostninger end de beregnede værdier, der er fastsat for tilsvarende eller lignende varer i henhold til artikel 30, stk. 2, litra d)

e) priser ved udførsel til et land, der ikke er omfattet af Fællesskabets toldområde

f) minimumstoldværdier, eller

g) vilkårlige eller fiktive værdier.«

Gennemførelsesforordningen

6 Gennemførelsesforordningens artikel 142, stk. 1, litra d), er affattet på følgende måde:

»I dette afsnit forstås ved:

[…]

d) lignende varer: varer, der er fremstillet i samme land, og som uden at være ens i alle henseender har lignende egenskaber og består af lignende materialer, hvorved de kan tjene til samme formål og kan ombyttes i handelen; varernes k[v]alitet, deres omdømme og forekomsten af et fabriks- eller varemærke er blandt de faktorer, der skal tages i betragtning ved afgørelse af, om der er tale om lignende varer.«

7 Den nævnte gennemførelsesforordnings artikel 143, stk. 1, litra b), e) og f), bestemmer:

»Med henblik på anvendelse af bestemmelserne i kodeksens afsnit II, kapitel 3, og bestemmelserne i nærværende afsnit kan personer kun anses for at være indbyrdes afhængige:

[…]

b) hvis de juridisk set anses for interessenter eller kompagnoner

[…]

e) hvis den ene af dem direkte eller indirekte kontrollerer den anden

f) hvis de begge direkte eller indirekte kontrolleres af en tredjemand.«

8 Gennemførelsesforordningens artikel 181a fastsætter:

»1. Toldmyndighederne har ikke pligt til at fastsætte toldværdien af indførte varer efter transaktionsværdimetoden, hvis de efter proceduren i stk. 2 ud fra begrundet tvivl ikke er overbevist om, at den angivne værdi svarer til det samlede beløb, der er betalt eller skal betales for varen som omhandlet i kodeksens artikel 29.

2. Når toldmyndighederne er i tvivl som anført i stk. [1], kan de i henhold til artikel 178, stk. 4, kræve yderligere oplysninger. Hvis toldmyndighederne stadig har begrundet tvivl, skal de[,] inden der træffes en endelig afgørelse[,] underrette den pågældende person skriftligt, hvis denne anmoder herom, om grundene til denne tvivl samt indrømme ham en rimelig mulighed for at svare. En endelig, begrundet afgørelse skal afgives skriftligt til den pågældende person.«

9 Bilag 23 til gennemførelsesforordningen med overskriften »Forklarende bemærkninger om toldværdi« indeholder bl.a. de forklarende bemærkninger vedrørende EF-toldkodeksens artikel 29, stk. 2 og 3, og artikel 31, stk. 1, og vedrørende gennemførelsesforordningens artikel 143, stk. 1, litra e):

»Artikel 29, stk. 2	1. I stk. 2, litra a) og b), er der fastsat forskellige måder til at afgøre, om transaktionsværdien kan antages. 2. I stk. 2, li[t]ra a), bestemmes det, at når køberen og sælgeren er indbyrdes afhængige, undersøges de særlige omstændigheder ved salget, og transaktionsværdien godkendes som toldværdi, forudsat at dette afhængighedsforhold ikke påvirker prisen. Dette skal ikke forstås således, at omstændighederne ved salget skal undersøges hver gang, der er et afhængighedsforhold mellem køberen og sælgeren. En sådan undersøgelse kræves kun, når der hersker tvivl om, hvorvidt prisen kan godkendes. Når toldmyndighederne ikke nærer tvivl om, at prisen kan godkendes, skal denne antages, uden at der kræves yderligere oplysninger fra klarereren. For eksempel kan toldmyndighederne tidligere have undersøgt spørgsmålet om afhængighed eller allerede have detaljerede oplysninger om køberen og sælgeren og allerede på grundlag af denne undersøgelse og disse oplysninger have vished for, at dette afhængighedsforhold ikke påvirker prisen. 3. Når toldmyndighederne ikke kan godkende transaktionsværdien uden yderligere undersøgelser, skal de give klarereren mulighed for at meddele alle andre nærmere oplysninger, som måtte være nødvendige for undersøgelsen af omstændighederne ved salget. Med henblik på dette skal toldmyndighederne være rede til at undersøge de relevante aspekter i handelen, herunder den måde, på hvilken køberen og sælgeren har ordnet deres handelsforhold, og den måde, på hvilken den pågældende pris har været fastsat, for at afgøre, om afhængi[g]hedsforholdet har påvirket prisen. Såfremt det kan godtgøres, at køberen og sælgeren, selv om de er indbyrdes afhængige som nævnt i artikel 143 i denne forordning, køber og sælger af hinanden, som om de ikke var indbyrdes afhængige, vil det dermed være påvist, at dette afhængighedsforhold ikke har påvirket prisen. Hvis f.eks. prisen har været fastsat på en måde, der er forenelig med normal praksis for prisfastsættelse i den pågældende erhvervsgren eller med den måde, hvorpå sælgeren fastsætter sine priser ved salg til køberen, som han ikke står i et indbyrdes afhængighedsforhold til, vil det dermed være påvist, at dette afhængighedsforhold ikke har påvirket prisen. Ligeså, når det godtgøres, at prisen er tilstrækkelig til at dække alle omkostninger og sikre en repræsentativ avance i virksomhedens samlede avance i et repræsentativt tidsrum (f.eks. på årsbasis) ved salg af varer af samme art eller beskaffenhed, vil det dermed være påvist, at prisen ikke har været påvirket heraf. 4. I stk. 2, litra b), bestemmes det, at klarereren skal have mulighed for at godtgøre, at transaktionsværdien ligger meget nær en »test«-værdi, som tidligere er godkendt af toldmyndighederne og derfor kan accepteres i forhold til bestemmelserne i artikel 29. Når et af de i stk. 2, litra b), anførte kriterier er opfyldt, er det ikke nødvendigt at undersøge spørgsmålet om påvirkning i henhold til stk. 2, litra a). Såfremt toldmyndighederne allerede har tilstrækkelige oplysninger til, at de uden yderligere undersøgelser har vished for, at et af de i stk. 2, litra b), anførte kriterier er opfyldt, vil de ikke have nogen anledning til at kræve, at klarereren skal føre bevis herfor.
Artikel 29, stk. 2, litra b)	Forskellige faktorer skal tages i betragtning ved afgørelsen af, om en værdi »ligger meget nær« en anden værdi. Det drejer sig især om arten af de indførte varer, arten af den pågældende erhvervsgren, den sæson, hvor varerne indføres, og spørgsmålet om, hvorvidt forskellen i værdi er af betydning kommercielt set. Da disse faktorer kan variere fra det ene tilfælde til det andet, vil det være umuligt i alle tilfælde at anvende en ensartet norm som f.eks. en fast procentdel. For eksempel vil det for at afgøre, om transaktionsværdien ligger meget nær de »test«-værdier, som er anført i artikel 29, stk. 2, litra b), kunne vise sig, at en lille værdiforskel kan være uantagelig i et tilfælde vedrørende en bestemt varetype, medens en betydelig forskel kan være antagelig i et tilfælde, der vedrører en anden varetype.
[…]	[…]
Artikel 31, stk. 1	1. De toldværdier, som fastsættes i henhold til bestemmelserne i artikel 31, stk. 1, skal i videst muligt omfang bygge på tidligere fastsatte toldværdier. 2. De fremgangsmåder for værdiansættelse, som skal benyttes i medfør af artikel 31, stk. 1, bør være de i artikel 29 og artikel 30, stk. 2, anførte, men en rimelig smidighed i anvendelsen af disse metoder vil være i overensstemmelse med målene og bestemmelserne i artikel 31, stk. 1. 3. Det skal i nogle eksempler vises, hvad der forstås ved rimelig smidighed: […] b) *Lignende varer*: Kravet om, at lignende varer skal udføres på samme eller næsten samme tidspunkt som de varer, der skal værdiansættes, kan fortolkes smidigt; lignende indførte varer, der er fremstillet i et andet land end udførselslandet for de varer, der skal værdiansættes, kan danne grundlag for en ansættelse af toldværdien; toldværdien af lignende indførte varer, som allerede er fastsat i henhold til bestemmelserne i artikel 30, stk. 2, litra c) og d), kan benyttes. […]
[…]	[…]
Artikel 143, stk. 1, litra e)	En person anses for at kontrollere en anden, når vedkommende, retligt eller faktisk, er i stand til over for sidstnævnte at pålægge forpligtelser eller udstede retningslinjer.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

10 I perioden mellem 2009 og 2012 indførte Baltic Master forskellige mængder varer af malaysisk oprindelse købt hos selskabet Gus Group (herefter »sælgeren«) til Litauen. I toldangivelserne blev varerne frembudt som »dele til maskiner og apparater til luftkonditionering«. Disse angivelser indeholdt kun en enkelt Taric-kode ledsaget af varernes samlede vægt i kilogram. I de nævnte angivelser angav Baltic Master varernes transaktionsværdi – dvs. den pris, der var anført i deres købsfakturaer – som toldværdi.

11 Efter en af Vilniaus teritorinė muitinė (det regionale toldkontor i Vilnius, Litauen) foretaget kontrol af disse indførsler udarbejdede denne toldmyndighed en rapport, hvori den forklarede, at den havde nægtet at tage hensyn til den transaktionsværdi, der var angivet i 23 indførselsangivelser, idet den fandt, at som følge af karakteren af de handelsmæssige forbindelser, som Baltic Master havde med sælgeren, skulle disse virksomheder anses for indbyrdes afhængige personer som omhandlet i EF-toldkodeksens artikel 29, stk. 1, litra d), og at det var umuligt at fastsætte de omhandlede varers toldværdi på grundlag af kodeksens artikel 29 og 30. I denne rapport fastsatte den nævnte toldmyndighed en toldværdi i overensstemmelse med EF-toldkodeksens artikel 31, idet myndigheden henviste til de foreliggende data i de nationale toldmyndigheders toldinformationssystem.

12 Baltic Master indbragte denne rapport for tolddepartementet under Republikken Litauens finansministerium, som opretholdt den ved afgørelse af 31. marts 2014.

13 Baltic Master påklagede denne afgørelse til Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos vyriausybės (skatte- og afgiftsankenævnet under Republikken Litauens regering). Den 2. juli 2014 stadfæstede sidstnævnte den nævnte afgørelse, men fritog Baltic Master for betaling af morarenter.

14 Baltic Master anlagde derefter sag ved Vilniaus apygardos administracinis teismas (den regionale forvaltningsdomstol i Vilnius, Litauen) og anmodede i denne forbindelse om, at Domstolen blev forelagt en anmodning om præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-toldkodeksens artikel 29, 30 og 31 samt gennemførelsesforordningens artikel 143. Ved dom af 5. januar 2015 gav den nævnte domstol ikke Baltic Master medhold, idet den fandt, at det ikke var nødvendigt at foretage en fortolkning af EU-retten.

15 Denne dom blev appelleret til den forelæggende ret, Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litauens øverste forvaltningsdomstol), der ved dom af 22. marts 2016 stadfæstede den.

16 Som følge af Menneskerettighedsdomstolens dom af 16. april 2019, Baltic Master LTD mod Litauen (CE:ECHR:2019:0416JUD005509216), hvori denne retsinstans – for hvilken Baltic Master havde indbragt en sag mod Republikken Litauen – fastslog, at artikel 6, stk. 1, i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950, var blevet tilsidesat, idet de litauiske retsinstansers afslag på at forelægge Domstolen en anmodning om præjudiciel afgørelse ikke var tilstrækkeligt begrundet, gav den forelæggende ret Baltic Master medhold i anmodningen om genåbning af den sag, som virksomheden havde anlagt.

17 Ifølge sidstnævnte retsinstans indeholder de sagsakter, som den er i besiddelse af, ikke noget dokument, der godtgør, at der mellem sælgeren og Baltic Master foreligger et afhængighedsforhold som omhandlet i gennemførelsesforordningens artikel 143, stk. 1. Der foreligger nemlig ingen oplysninger, som gør det muligt at lægge til grund, at disse virksomheder juridisk set anses for interessenter eller kompagnoner som omhandlet i gennemførelsesforordningens artikel 143, stk. 1, litra b), eller at der foreligger et direkte eller indirekte kontrolforhold som omhandlet i litra e) og f) i nævnte artikel 143, stk. 1.

18 Den forelæggende ret har imidlertid anført, at det er godtgjort, at sælgeren og Baltic Master for det første er forbundet gennem et længerevarende forretningsforhold, at varerne for det andet blev leveret uden indgåelse af salgskontrakter indeholdende de nærmere bestemmelser om levering, betaling, returnering af varerne og andre betingelser i forbindelse med sådanne transaktioner, at varerne for det tredje blev leveret uden nogen som helst forudbetaling og på trods af, at Baltic Master fortsat skyldte sælgeren betydelige beløb for tidligere leverancer, at der til trods for de pågældende transaktioners høje beløbsværdi for det fjerde ikke blev truffet nogen håndhævelses- eller risikobegrænsende foranstaltninger, at der for det femte ikke var nogen tegn på, at sælgeren havde ført tilsyn med, at de forfaldne betalinger faktisk var blevet indfriet, og at andre forpligtelser faktisk var blevet opfyldt, og at der for det sjette er blevet konstateret tilfælde, hvor medarbejdere hos Baltic Master fik fuldmagt til at handle på sælgerens vegne og anvendte sidstnævntes stempel.

19 De forhold, som er opregnet i den foregående præmis, gør det muligt at lægge til grund, at der mellem Baltic Master og sælgeren foreligger en særlig tæt forbindelse, som har bevirket, at de omhandlede transaktioner er blevet gennemført på betingelser, som ikke er typiske for almindelig handelspraksis, og uden at der foreligger noget objektivt forhold, som kan begrunde den økonomiske logik bag disse transaktioner. Dette adfærdsmønster svarer til det, der stødes på i situationer, hvor den ene af parterne kontrollerer den anden, eller hvor begge parter kontrolleres af en tredjemand.

20 Den forelæggende ret er derfor af den opfattelse, at de nævnte faktiske forhold kan henhøre under et faktisk kontrolforhold, og at parterne i transaktionen kan anses for indbyrdes afhængige personer i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 143, stk. 1, litra e) eller f). Den forelæggende ret har endvidere anført, at det regionale toldkontor i Vilnius på grundlag af disse forhold har anset Baltic Master og sælgeren for at være indbyrdes afhængige personer i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 143, stk. 1, litra b), dvs. personer, der faktisk er interessenter eller kompagnoner, men den ønsker oplyst, om en sådan kvalificering er begrundet, henset til ordlyden af sidstnævnte bestemmelse, som henviser til personer, der juridisk set anses for interessenter eller kompagnoner.

21 Den forelæggende ret er i øvrigt i tvivl om muligheden for at anvende den metode til fastsættelse af toldværdien, der er fastsat i EF-toldkodeksens artikel 31, stk. 1, i en situation som den i hovedsagen omhandlede, når toldmyndighederne med henblik herpå anvender oplysninger, der er indeholdt i en national database, som kun vedrører en enkelt indførsel af varer, der, selv om de henhører under samme Taric-kode og har samme oprindelse, ikke kan anses for at være lignende som omhandlet i gennemførelsesforordningens artikel 142, stk. 1, litra d).

22 På denne baggrund har Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litauens øverste forvaltningsdomstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal [EF-toldkodeksens] artikel 29, stk. 1, litra d), […] og [gennemførelsesforordningens] artikel 143, stk. 1, litra b), e) eller f), […] fortolkes således, at køberen og sælgeren skal anses for at være indbyrdes afhængige i tilfælde som det foreliggende, hvor der ikke foreligger dokumentation (officielle data) for forretningsforbindelse eller kontrol, men hvor de omstændigheder, hvorunder transaktionerne er gennemført, på grundlag af objektive forhold imidlertid ikke er kendetegnende for udøvelsen af økonomisk virksomhed under normale forhold, men derimod for tilfælde, hvor […] der [for det første] er særligt tætte forretningsforbindelser baseret på et højt niveau af gensidig tillid mellem transaktionens parter, eller […] en af transaktionens parter [for det andet] kontrollerer den anden eller begge transaktionens parter kontrolleres af tredjemand?

2) Skal [EF-toldkodeksens] artikel 31, stk. 1, […] fortolkes således, at den er til hinder for toldværdiansættelse baseret på oplysninger i en national database vedrørende én toldværdi af varer, der har samme oprindelse, og som, om end [de] ikke er lignende som omhandlet i [gennemførelsesforordningens] artikel 142, stk. 1, litra d), […], er henført under den samme Taric-kode?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

23 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om EF-toldkodeksens artikel 29, stk. 1, litra d), og gennemførelsesforordningens artikel 143, stk. 1, litra b), e) og f), skal fortolkes således, at køberen og sælgeren skal anses for at være indbyrdes afhængige i en situation, hvor der ikke foreligger noget dokument, som gør det muligt at fastslå en sådan forbindelse, men hvor de betingelser for indgåelsen af de pågældende transaktioner, som er godtgjort ved objektive forhold, kan anses for at tyde på, at der foreligger en faktisk kontrol.

24 Indledningsvis bemærkes, at den EU-retlige ordning vedrørende toldværdiansættelsen har til formål at indføre et retfærdigt, ensartet og neutralt system, som udelukker anvendelse af vilkårlige eller fiktive toldværdier. Toldværdien skal således afspejle den reelle økonomiske værdi af en indført vare og derfor tage hensyn til samtlige de bestanddele af denne vare, som har en økonomisk værdi (dom af 20.6.2019, Oribalt Rīga, C-1/18, EU:C:2019:519, præmis 22 og den deri nævnte retspraksis).

25 Særligt fremgår det af EF-toldkodeksens artikel 29, at toldværdien af indførte varer udgøres af deres transaktionsværdi, dvs. den pris, som faktisk er betalt eller skal betales for varerne ved salg til udførsel til Den Europæiske Unions toldområde, dog med forbehold af de justeringer, der i givet fald skal foretages i henhold til bl.a. EF-toldkodeksens artikel 32 (dom af 19.11.2020, 5th AVENUE Products Trading, C-775/19, EU:C:2020:948, præmis 23 og den deri nævnte retspraksis).

26 Som Domstolen allerede har fastslået, bør toldværdien fortrinsvis fastsættes på grundlag af den metode, der kaldes »transaktionsværdien« af de indførte varer. Det forudsættes således, at denne fremgangsmåde til fastsættelse af toldværdien er den bedst egnede og hyppigst anvendte (dom af 19.11.2020, 5th AVENUE Products Trading, C-775/19, EU:C:2020:948, præmis 24 og den deri nævnte retspraksis).

27 Den pris, som faktisk er betalt eller skal betales for varerne, udgør derfor normalt grundlaget for beregningen af toldværdien, idet denne pris dog er en faktor, som eventuelt skal justeres, hvis dette er nødvendigt for at undgå, at der fastsættes en vilkårlig eller fiktiv toldværdi (dom af 20.6.2019, Oribalt Rīga, C-1/18, EU:C:2019:519, præmis 23 og den deri nævnte retspraksis).

28 EF-toldkodeksens artikel 29, stk. 1, litra d), gør det imidlertid muligt at se bort fra transaktionsværdien af indførte varer, når to kumulative betingelser er opfyldt, nemlig dels, at køberen og sælgeren er indbyrdes afhængige i kodeksens forstand, dels, at denne transaktionsværdi ikke kan antages som grundlag for fastsættelsen af toldværdien.

29 I overensstemmelse med gennemførelsesforordningens artikel 143, stk. 1, kan personer kun anses for at være indbyrdes afhængige, hvis de er omfattet af en af de situationer, der er udtømmende opregnet i denne bestemmelse. Det fremgår således af artikel 143, stk. 1, litra b), at personer, der juridisk set anses for interessenter eller kompagnoner, anses for at være indbyrdes afhængige. Det samme er i medfør af stk. 1, litra e) og f), i nævnte artikel 143 tilfældet, når en person direkte eller indirekte kontrollerer den anden, eller når de begge direkte eller indirekte kontrolleres af en tredjemand.

30 Det argument, som medlemsstaterne og Europa-Kommissionen i det væsentlige har fremført i deres respektive indlæg, og hvorefter der skal ses bort fra ordlyden af gennemførelsesforordningens artikel 143, stk. 1, eftersom en streng fortolkning af denne bestemmelse ville kunne underminere den effektive virkning af EF-toldkodeksens artikel 29, stk. 1, litra d), og påvirke toldmyndighedernes mulighed for at afvise en transaktionsværdi, kan for det første ikke tiltrædes.

31 Dels skal det nemlig bemærkes, at dette argument ikke alene tilsidesætter den udtømmende karakter af de situationer, der er opregnet i gennemførelsesforordningens artikel 143, stk. 1, men ligeledes det formål, der forfølges med denne bestemmelse og med EF-toldkodeksens artikel 29. Som det følger af den retspraksis, hvortil der er blevet henvist i nærværende doms præmis 24-26, udgør metoden med transaktionsværdien af de indførte varer den metode, der skal anvendes forud for andre metoder ved fastsættelsen af deres toldværdi. De bestemmelser, der gør det muligt at fravige denne metode, skal derfor som undtagelser til dette princip fortolkes strengt.

32 Dels er der ikke grundlag for påstanden om, at toldmyndighederne risikerer, at deres beføjelse til at se bort fra en ukorrekt transaktionsværdi bliver påvirket som følge af en streng fortolkning af gennemførelsesforordningens artikel 143, stk. 1.

33 Det bemærkes indledningsvis, at gennemførelsesforordningens artikel 143, stk. 1, i overensstemmelse med sin ordlyd fastsætter en række situationer, hvor toldmyndighederne kan anse sælgeren og køberen for at være indbyrdes afhængige, og hvor disse myndigheder derfor i givet fald kan se bort fra den transaktionsværdi, som er omhandlet i EF-toldkodeksens artikel 29, stk. 1.

34 Endvidere, og således som Kommissionen har anført i retsmødet, gør gennemførelsesforordningens artikel 181a – der blev indført som følge af ændringen af gennemførelsesforordningen ved Kommissionens forordning (EF) nr. 3254/94 af 19. december 1994 om ændring af forordning (EØF) nr. 2454/93 (EFT 1994, L 346, s. 1) – det muligt for toldmyndighederne at se bort fra transaktionsværdien med henblik på fastsættelsen af toldværdien, når disse myndigheder er af den opfattelse, at den angivne værdi af de indførte varer ikke afspejler disses reelle værdi, og dette uanset om der består en forbindelse mellem Baltic Master og sælgeren (jf. i denne retning dom af 28.2.2008, Carboni e derivati, C-263/06, EU:C:2008:128, præmis 52, og af 16.6.2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, præmis 31).

35 Hvad for det andet angår det i gennemførelsesforordningens artikel 143, stk. 1, litra b), omhandlede afhængighedsforhold mellem personer som følge af deres egenskab af interessenter eller kompagnoner skal det bemærkes, at selve ordlyden af denne bestemmelse udelukker enhver faktisk associering.

36 Som generaladvokaten har anført i punkt 42 og 43 i forslaget til afgørelse, opstiller denne bestemmelse – der vedrører personer, som »juridisk set anses for interessenter eller kompagnoner« – et krav om, at det med henblik på fastlæggelsen af, om der foreligger et afhængighedsforhold, skal godtgøres, at de betingelser, som er fastsat i de nationale bestemmelser vedrørende status som interessenter eller kompagnoner, er opfyldt, hvilket således udelukker enhver associering, der ikke er retlig.

37 Hvad for det tredje angår personer, der anses for at være indbyrdes afhængige, fremgår det af gennemførelsesforordningens artikel 143, stk. 1, litra e) og f), at når den ene af dem direkte eller indirekte kontrollerer den anden, eller når de begge direkte eller indirekte kontrolleres af en tredjemand, skal der – således som det bekræftes af den i bilag 23 til denne gennemførelsesforordning indeholdte forklarende bemærkning om toldværdi vedrørende nævnte artikel 143, stk. 1, litra e) – sondres mellem på den ene side retlig kontrol og på den anden side faktisk kontrol.

38 Hvad for det første angår spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger en retlig kontrol, fremgår det af de forhold, som er opregnet i nærværende doms præmis 18, at der ikke er noget dokument, som gør det muligt at fastslå, at der foreligger et direkte eller indirekte forhold med retlig kontrol som omhandlet i nævnte artikel 143, stk. 1, litra e) og f). Det synes derfor inden for rammerne af tvisten i hovedsagen at skulle udelukkes, at der foreligger en retlig kontrol, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

39 Hvad for det andet angår spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger en faktisk kontrol, fremgår det af den forklarende bemærkning, som er nævnt i nærværende doms præmis 37, at en person anses for at kontrollere en anden, når vedkommende er i stand til over for sidstnævnte at pålægge forpligtelser eller udstede retningslinjer (jf. i denne retning dom af 9.7.2020, Direktor na Teritorialna direktsiya Yugozapadna Agentsiya »Mitnitsi«, C-76/19, EU:C:2020:543, præmis 67).

40 De faktiske forhold, der er nævnt i nærværende doms præmis 18, synes at godtgøre, at der eksisterer et tæt tillidsforhold mellem sælgeren og Baltic Master, men synes ikke at gøre det muligt at fastslå, at der foreligger en sådan beføjelse til at pålægge forpligtelser eller udstede retningslinjer, hvilket det imidlertid tilkommer den forelæggende ret at bekræfte.

41 Hvis den forelæggende ret efter disse undersøgelser skulle nå frem til den konklusion, at køberen og sælgeren i det foreliggende tilfælde ikke er indbyrdes afhængige som omhandlet i EF-toldkodeksens artikel 29, stk. 1, litra d), ville det heraf følge, at toldværdien af de indførte varer principielt skal fastsættes på grundlag af deres transaktionsværdi og ikke på grundlag af en anden ansættelsesmetode som den, der er omhandlet i kodeksens artikel 31, stk. 1.

42 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål besvares med, at EF-toldkodeksens artikel 29, stk. 1, litra d), og gennemførelsesforordningens artikel 143, stk. 1, litra b), e) og f), skal fortolkes således:

– Køberen og sælgeren kan ikke juridisk set anses for interessenter eller kompagnoner eller for værende indbyrdes afhængige som følge af et direkte eller indirekte forhold med retlig kontrol i en situation, hvor der ikke foreligger noget dokument, som gør det muligt at fastslå en sådan forbindelse.

– Køberen og sælgeren kan anses for værende indbyrdes afhængige som følge af et forhold med direkte eller indirekte faktisk kontrol i en situation, hvor de betingelser for indgåelsen af de pågældende transaktioner, som er godtgjort ved objektive forhold, ikke alene kan anses for at tyde på, at der består et tæt tillidsforhold mellem denne køber og denne sælger, men at en af dem er i stand til at pålægge forpligtelser eller udstede retningslinjer over for den anden, eller at en tredjemand er i stand til at udøve en sådan beføjelse over for dem.

Det andet spørgsmål

43 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om EF-toldkodeksens artikel 31, stk. 1, skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for, at toldværdien af en indført vare, når den ikke har kunnet fastsættes i overensstemmelse med kodeksens artikel 29 og 30, bliver fastsat på grundlag af de oplysninger, som er indeholdt i en national database vedrørende én toldværdi af varer, der har samme oprindelse, og som, skønt de ikke er »lignende« som omhandlet i gennemførelsesforordningens artikel 142, stk. 1, litra d), er henført under samme Taric-kode.

44 Indledningsvis skal det bemærkes, således som det følger af nærværende doms præmis 41, at dette andet spørgsmål kun opstår, såfremt den forelæggende ret efter afslutningen af den prøvelse, som den skal foretage på baggrund af besvarelsen af det første spørgsmål, måtte nå frem til den konklusion, at toldmyndighederne med rette så bort fra transaktionsværdien ved fastsættelsen af toldværdien af de pågældende varer med den begrundelse, at køberen og sælgeren i det foreliggende tilfælde er indbyrdes afhængige som omhandlet i EF-toldkodeksens artikel 29, stk. 1, litra d), og at transaktionsværdien i medfør af denne kodeks' artikel 29, stk. 2, ikke kan antages som værdigrundlag. Hvis den forelæggende ret nemlig måtte nå frem til den modsatte konklusion, hvorefter toldværdien af de nævnte varer skulle fastsættes på grundlag af deres transaktionsværdi i henhold til EF-toldkodeksens artikel 29, ville denne toldværdi nemlig ikke kunne fastsættes på grundlag af kodeksens artikel 31, stk. 1, hvorved det andet spørgsmål, der vedrører fortolkningen af sidstnævnte bestemmelse, ville blive uden genstand.

45 I denne sammenhæng bemærkes, at det fremgår såvel af ordlyden af EF-toldkodeksens artikel 29-31 som af den rækkefølge, hvori kriterierne for fastsættelse af toldværdien skal anvendes i henhold til disse artikler, at der er en rangorden mellem dem. Det er således kun, hvis

toldværdien ikke kan fastsættes ved hjælp af en given bestemmelse, at der skal henvises til den bestemmelse, der følger umiddelbart efter i den fastlagte orden (dom af 16.6.2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, præmis 29).

46 Hvad særligt angår EF-toldkodeksens artikel 30, stk. 2, synes det at fremgå af de for Domstolen fremlagte sagsakter, at de kompetente toldmyndigheder ikke har kunnet anvende de metoder til fastsættelse af toldværdien, der er fastsat i denne bestemmelse, eftersom Baltic Master besluttede at foretage en kortfattet angivelse af de indførte varer i toldangivelserne, idet virksomheden begrænsede sig til at angive disse varers Taric-kode og deres samlede vægt, hvilket det imidlertid tilkommer den forelæggende ret at efterprøve. I denne henseende påhviler det den nævnte ret at tage hensyn til de oplysninger, som Baltic Master eventuelt måtte have forelagt disse myndigheder med henblik på anvendelsen af enten EF-toldkodeksens artikel 29, stk. 2, sammenholdt med den forklarende bemærkning om toldværdi vedrørende nævnte artikel 29, stk. 2, som er indeholdt i bilag 23 til gennemførelsesforordningen, eller denne forordnings artikel 181a.

47 Dernæst skal det bemærkes, at det fremgår af ordlyden af EF-toldkodeksens artikel 31, stk. 1, at når toldværdien af importerede varer ikke kan fastsættes i henhold til denne kodeks' artikel 29 eller 30, fastsættes den på grundlag af de foreliggende data i Unionen og ifølge rimelige fremgangsmåder, der er forenelige med grundprincipperne og de almindelige bestemmelser i internationale aftaler og med bestemmelserne i kodeksens kapitel 3.

48 Endelig bemærkes, at det i punkt 1 i den i bilag 23 til gennemførelsesforordningen indeholdte forklarende bemærkning om toldværdi vedrørende EF-toldkodeksens artikel 31, stk. 1, indledningsvis bliver præciseret, at de toldværdier, som fastsættes i henhold til denne bestemmelse, i videst muligt omfang skal bygge på tidligere fastsatte toldværdier. I denne forklarende bemærknings punkt 2 er det dernæst anført, at de fremgangsmåder for værdiansættelse, som skal benyttes i medfør af den nævnte bestemmelse, bør være de i kodeksens artikel 29 og artikel 30, stk. 2, anførte, men at en rimelig smidighed i anvendelsen af disse metoder vil være i overensstemmelse med målene og bestemmelserne i kodeksens artikel 31.

49 Af de oplysninger, som den forelæggende ret har fremsendt, fremgår det for det første, at Baltic Master i sine toldangivelser beskrev de pågældende indførte varer som værende »dele til maskiner og apparater til luftkonditionering«, og at virksomheden i denne forbindelse henførte dem under en enkelt Taric-kode med angivelse af varernes samlede vægt i kilogram. For det andet fremgår det af disse oplysninger, at den omhandlede toldmyndighed så bort fra den transaktionsværdi, som Baltic Master havde angivet, og fastsatte varernes toldværdi i henhold til EF-toldkodeksens artikel 31, stk. 1, ved at anvende data indeholdt i en national database vedrørende varer, der var blevet indført af en anden importør i 2010 – dvs. året efter den første indførsel, der er omhandlet i hovedsagen – og som var blevet angivet under samme Taric-kode og hidrørte fra samme producent.

50 I den foreliggende sag omfatter den anvendte Taric-kode et kludetæppe af dele til luftkonditioneringsmaskiner, såsom plastplader til motordrevne maskiner, metalringe, rør, transmissionskabler, afbrydere, tryktransducere, anordninger til hvirveldiffusion i bygningsgulve og elektroniske kredsløb.

51 Den forelæggende ret er således i tvivl om, hvorvidt det i forbindelse med den tvist, som er indbragt for den, og henset til forskelligartetheden af de dele, der er omfattet af denne Taric-kode, og til den manglende detaljerede beskrivelse af de indførte varer, er muligt at fastsætte toldværdien af disse varer i henhold til EF-toldkodeksens artikel 31, stk. 1, på grundlag

af lignende varers transaktionsværdi, skønt begrebet »lignende varer«, som er defineret i gennemførelsesforordningens artikel 142, stk. 1, litra d), forudsætter, at de indførte varer er ensartede, hvilket er svært foreneligt med forskelligartetheden af de varer, der henhører under den nævnte Taric-kode.

52 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at den i nævnte artikel 142, stk. 1, litra d), indeholdte definition af dette begreb vedrører fastsættelsen af toldværdien i henhold til EF-toldkodeksens artikel 30, stk. 2, litra b). Selv om det af punkt 2 i den forklarende bemærkning, der er nævnt i nærværende doms præmis 48, fremgår, at de fremgangsmåder for værdiansættelse, som skal benyttes i medfør af kodeksens artikel 31, bør være de i kodeksens artikel 29 og artikel 30, stk. 2, anførte, bliver det i samme punkt præciseret, at disse fremgangsmåder bør anvendes med en rimelig smidighed, bl.a. hvad angår vurderingen af begrebet »lignende varer«.

53 I det foreliggende tilfælde kan det ikke anses for urimeligt, at toldmyndigheder – efter i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i EF-toldkodeksen at have set bort fra transaktionsværdien af indførte varer med henblik på fastsættelsen af deres toldværdi – i forbindelse med en efterfølgende kontrol støtter sig på oplysninger fremlagt af klarereren, nemlig disse varers vægt og den Taric-kode, som de henhører under. I denne sammenhæng skal det bemærkes, at den nævnte kodeks bygger på et angivelsessystem for i videst muligt omfang at begrænse formaliteter og toldkontroller, samtidig med at svindel eller uregelmæssigheder, der kan skade Unionens budget, forebygges (dom af 9.7.2020, Unipack, C-391/19, EU:C:2020:547, præmis 22).

54 Når henses indledningsvis til behovet for at fastsætte en toldværdi i tilfælde, hvor en virksomhed ikke fremlægger tilstrækkeligt præcise eller pålidelige oplysninger vedrørende toldværdien af de pågældende varer, dernæst til den omhu, som toldmyndighederne skal udvise, når de anvender hver enkelt af de successive metoder til fastsættelse af toldværdien (jf. i denne retning dom af 9.11.2017, LS Customs Services, C-46/16, EU:C:2017:839, præmis 52), og endelig til den »rimelige smidighed«, hvormed disse metoder i overensstemmelse med punkt 2 i den forklarende bemærkning, der er nævnt i nærværende doms præmis 48 og 52, skal anvendes, må det derfor medgives, at oplysninger, som er indeholdt i en national database vedrørende varer, der henhører under samme Taric-kode, og som hidrører fra den samme sælger som de omhandlede varer, udgør »foreliggende data i [Unionen]« som omhandlet i EF-toldkodeksens artikel 31, stk. 1, der kan lægges til grund ved fastsættelsen af de omhandlede varers toldværdi.

55 En henvisning til disse oplysninger udgør således en måde, hvorpå denne værdi kan fastsættes, der både er »rimelig«, jf. nævnte artikel 31, stk. 1, og forenelig med grundprincipperne og de almindelige bestemmelser i internationale aftaler samt med de bestemmelser, der henvises til i samme artikel 31, stk. 1 (jf. i denne retning dom af 9.3.2017, GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, præmis 81).

56 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det andet spørgsmål besvares med, at EF-toldkodeksens artikel 31, stk. 1, skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke er til hinder for, at toldværdien af en indført vare, når den ikke har kunnet fastsættes i overensstemmelse med kodeksens artikel 29 og 30, bliver fastsat på grundlag af oplysninger, som er indeholdt i en national database vedrørende én toldværdi af varer, der har samme oprindelse, og som, skønt de ikke er »lignende« som omhandlet i gennemførelsesforordningens artikel 142, stk. 1, litra d), er henført under samme Taric-kode.

Sagsomkostninger

57 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Anden Afdeling) for ret:

1) **Artikel 29, stk. 1, litra d), i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks, som ændret ved Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EF) nr. 82/97 af 19. december 1996, og artikel 143, stk. 1, litra b), e) og f), i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92, som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 46/1999 af 8. januar 1999, skal fortolkes således:**

   – **Køberen og sælgeren kan ikke juridisk set anses for interessenter eller kompagnoner eller for værende indbyrdes afhængige som følge af et direkte eller indirekte forhold med retlig kontrol i en situation, hvor der ikke foreligger noget dokument, som gør det muligt at fastslå en sådan forbindelse.**

   – **Køberen og sælgeren kan anses for værende indbyrdes afhængige som følge af et forhold med direkte eller indirekte faktisk kontrol i en situation, hvor de betingelser for indgåelsen af de pågældende transaktioner, som er godtgjort ved objektive forhold, ikke alene kan anses for at tyde på, at der består et tæt tillidsforhold mellem denne køber og denne sælger, men at en af dem er i stand til at pålægge forpligtelser eller udstede retningslinjer over for den anden, eller at en tredjemand er i stand til at udøve en sådan beføjelse over for dem.**

2) **Artikel 31, stk. 1, i forordning nr. 2913/92, som ændret ved forordning nr. 82/97, skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke er til hinder for, at toldværdien af en indført vare, når den ikke har kunnet fastsættes i overensstemmelse med forordningens artikel 29 og 30, bliver fastsat på grundlag af oplysninger, som er indeholdt i en national database vedrørende én toldværdi af varer, der har samme oprindelse, og som – skønt de ikke er »lignende« som omhandlet i artikel 142, stk. 1, litra d), i forordning nr. 2454/93, som ændret ved forordning nr. 46/1999 – er henført under samme Taric-kode.**

Underskrifter